

Arrest

nr. 232 855 van 20 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 oktober 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 17 juli 2006 erkend als vluchteling.

1.2. Op 24 juli 2019 werd verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.3. Op 24 oktober 2019 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13octies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

Krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende ernstige redenen van openbare orde:

Op 22/05/2006 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 17/07/2006 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 18/07/2006 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 01/08/2008 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 14/06/2023. Op 23/04/2007 werd u door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal op heterdaad, met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven; en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, bij nacht. Op 09/02/2011 werd u door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren wegens bendevoorming en poging tot diefstal met braak. Op 22/05/2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met valse sleutels; en vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is. Bovendien is gebleken dat u in het bezit bent van een nationaal Russische paspoort, afgeleverd op 28/12/2011 door de Russische autoriteiten te Straatsburg (Frankrijk), met andere woorden na toekenning van de vluchtelingenstatus. Dientengevolge werd door de DVZ op 13/09/2018 met toepassing van artikel 49, § 2, tweede lid (en artikel 55/3/1, § 1), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS op 03/07/2019 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen. Op 24/07/2019 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 25/07/2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS was van oordeel dat u een gevaar voor de samenleving vormt omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Het CGVS concludeerde bovendien dat u mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, de Russische Federatie, en dat een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS geen schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Bijgevolg is de intrekking van uw vluchtelingenstatus definitief geworden. Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. U werd op 10/09/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst met enkele bijlagen terug: bewijzen van tewerkstelling voor de periodes januari, februari, maart, april, mei, juni en juli 2019; een uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling dd. 23/09/2019; een getuigschrift van woonst met historiek van het adres dd. 23/09/2019 en tot slot een bewijs van het voltrekken van uw huwelijk dd. 09/01/2018. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, zal met al deze elementen rekening worden gehouden, evenals met de overige actueel in uw dossier aanwezige elementen. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissingen rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen

voor u en uw familieleden. We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 22/05/2006 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde dag binnenkwam, met andere woorden ruim 13 jaar geleden. Het loutere feit dat u ruim 13 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Nederlands te lezen en/of schrijven en lessen Nederlands (modules 1.1 en 1.2) te hebben gevolgd. Daarnaast gaf u aan een opleiding bij VDAB te hebben gevolgd, meer bepaald technisch beroep voor anderstaligen. Daarnaast voegde u aan uw vragenlijst bewijzen voor van tewerkstelling voor de periode januari, februari, maart, april, mei, juni en juli 2019 en verklaarde u van augustus 2019 tot het einde van het jaar werkloos te zijn wegens een teveel aan personeel. U gaf aan dat u vanaf 01/01/2020 opnieuw kan starten bij uw werkgever. Vooreerst merken we op dat u dan wel verklaarde dat u het Nederlands machtig bent, doch werden wij niet in het bezit gesteld van formele elementen waaruit blijkt dat u effectief één van de officiële landstalen machtig bent. Noch legde u een attest van inburgering voor. Wat betreft uw tewerkstelling, merken we op dat u enkel bewijzen kon voorleggen van tewerkstelling voor de periode januari tot en met juli 2019, met andere woorden 7 maanden op een totaal verblijf in België van meer dan 13 jaar. Indien u meer gewerkt heeft dan deze 7 maanden, liet u na ons hierover te informeren of hiervan bewijzen voor te leggen. Het feit dat u 7 maanden werkte op een periode van meer dan 13 jaar, volstaat op zich niet om te spreken van een doorgedreven integratie in de Belgische samenleving. We merken bovendien op dat uw inspanningen zich in de Belgische samenleving te integreren, geen afbreuk doen aan het feit dat u sinds uw verblijf in België reeds drie maal definitief correctioneel veroordeeld werd. Op 23/04/2007 werd u door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal op heterdaad, met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven; en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, bij nacht. U werd veroordeeld voor feiten die zich afspeelden op 15/01/2007, amper een half jaar nadat u door het CGVS de vluchtelingenstatus werd toegekend. Op 09/02/2011 werd u opnieuw door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren wegens bendevorming en poging tot diefstal met braak. Ditmaal werd u veroordeeld voor feiten die zich afspeelden in 2010 waarbij u zich in staat van wettelijke herhaling bevond. Tot slot werd u op 22/05/2018 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met valse sleutels; en vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is. De feiten waarvoor u veroordeeld werd dateren in dit geval van de periode 2012 – 2013. Uit het vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor uw bijdrage aan een geësceneerde “tiger kidnapping” waarbij een buit van ongeveer 13 miljoen dollar buitgemaakt werd. De feiten werden door de rechtbank als bijzonder ernstig gekwalificeerd en uw betrokkenheid bij deze feiten getuigen volgens de rechtbank van een zeer verregaande normvervaging. Hieruit blijkt een gebrek aan schuldinzicht en berouw, waaruit een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt en waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: “De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).” (RvV 22 december 2017, nr. 197.311). Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in drie definitieve veroordelingen, blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde dat u gehuwd bent en vier kinderen heeft. Daarnaast verklaarde u dat u verschillende in de Russische Federatie verblijvende familieleden hebt, zonder dit nader te specificeren. Nazicht van uw administratief dossier toont aan dat u op 09/01/2018 gehuwd bent met een vrouw die over de Belgische nationaliteit beschikt en waarmee u op hetzelfde adres verblijft. We merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. We merken ook op dat u verklaarde verschillende, niet nader gespecificeerde in de Russische Federatie verblijvende familieleden te hebben. U bent bovendien een jongeman van 38 jaar oud, die verklaart het Tsjetsjeens en Russisch machtig te zijn en die in België beroepsopleiding genoten heeft en gedurende een zekere periode tewerkgesteld was. Gelet op uw profiel, kan er van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich opnieuw vestigt in uw land van herkomst. De ervaring, vaardigheden en kennis die u in België opdeed,

kunnen door u aangewend worden om u elders te vestigen. Bovendien kunnen de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren 'nee' antwoordde. Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van enige informatie van medische aard, waardoor er bijgevolg geen indicaties zijn dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan. In de door u ingevulde vragenlijst, verklaarde u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, omdat u in uw echtgenote en kinderen in België wonen en u bij uw gezin wil blijven. We merken op dat de door u aangehaalde argumentatie geen betrekking heeft op een mogelijke schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 maar louter beperkt zijn tot familiale redenen. Bovendien merken we op dat uw familiale situatie reeds besproken werd en dat geconcludeerd werd dat deze ondergeschikt bevonden wordt aan het vrijwaren van de openbare orde. Daarnaast merken we op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus dd. 24/07/2019 reeds van oordeel was dat een verwijderingsmaatregel geen schending impliceert van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat u bijgevolg mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, de Russische Federatie. Tot slot merken we op dat u in het bezit bleek te zijn van een nationaal Russische paspoort, afgeleverd door de Russische autoriteiten te Straatsburg (Frankrijk) op 28/12/2011, met andere woorden na toekenning van de vluchtelingenstatus. Uit het feit dat u na toekenning van de vluchtelingenstatus contact opname met de autoriteiten van uw land van herkomst, kunnen we bijgevolg concluderen dat uit uw persoonlijk gedrag geen vrees voor vervolging blijkt ten aanzien van de autoriteiten van uw land van herkomst. Betreffende uw vermeende vrees voor uw leven omdat u bedreigd zou worden door sektarische groepen, merken we vooreerst op dat dit louter blote verklaringen betreffen die op geen enkele wijze gestaafd worden en waarvoor geen enkel begin van bewijs aangeleverd wordt. Daarnaast merken we op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus van oordeel was dat u het naliet bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Het stelde dat het evenmin beschikte over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het CGVS concludeerde dan ook dat u mag worden teruggeleid naar Bagdad en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet; - Schending van artikel 22bis Grondwet; - Schending van artikel 3, 5, 9 en 10 IVRK; - Schending van artikel 24 Handvest Grondrechten EU; - juncto de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). 2.1 Algemeen Met betrekking tot het familie- en gezinsleven van verzoeker stelt de bestreden beslissing (BGV) als volgt: "Wat mogelijke gezins-of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde dat u gehuwd bent en vier kinderen heeft. Daarnaast verklaarde u dat u verschillende in de Russische Federatie verblijvende familieleden hebt, zonder dit nader te specificeren. Nazicht van uw administratief dossier toont aan dat u op 09/01/2018 gehuwd bent met een vrouw die over de Belgische nationaliteit beschikt en waarmee u op hetzelfde adres verblijft. We merken op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. We merken ook op dat u verklaarde verschillende, niet nader gespecificeerde in de Russische Federatie verblijvende familieleden te hebben. U bent bovendien een jongeman van 38 jaar oud, die verklaart het Tsjetsjeens en Russisch machtig te zijn en die in België beroepsopleiding genoten heeft en gedurende een zekere periode tewerk gesteld was. Gelet op uw profiel, kan er van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich opnieuw vestigt in uw land van herkomst. De ervaring, vaardigheden en kennis die u in België opdeed, kunnen door u aangewend worden om u elders te vestigen. Bovendien kunnen de contacten met de familie en vrienden in België ook op andere manieren onderhouden worden bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Derhalve is geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het groengebied te verlaten.” (Stuk 1) Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” Het is vaststaande rechtspraak van de Raad dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een individueel onderzoek nodig maakt. “Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.” (RvV nr. 210.883 van 12 oktober 2018) Tevens mag geen BGV worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432). “Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.” (RvV 4 februari 2013, nr. 96.569) “Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM.” (RvV nr. 116.432 van 27 december 2013) Naast het EVRM primeert ook het Handvest inzake de grondrechten van de EU alsook de Belgische Grondwet op de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. “De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk kunnen toe leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen.” (RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016) Artikel 24.2 van het Handvest stelt dat bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Artikel 22bis van de Belgische Grondwet en artikel 3 IVRK schrijven evenzoveel voor dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat. 2.2 In casu Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, was de Dienst Vreemdelingzaken wel degelijk op de hoogte van het feit dat verzoeker samen woont met zijn vrouw en vier kinderen en aldus met hen een hechte familieband beleeft. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten motiveert echter niet op afdoende wijze inzake de proportionaliteitstoets, dewelke dient gemaakt te worden in het kader van artikel 8 EVRM (punt ii) en rept bovendien geen woord over het hoger belang van de kinderen met wie verzoeker samenwoont (punt ii), en. (i) Proportionaliteitstoets inzake familie- en gezinsleven verzoeker In de bestreden beslissing wordt door DVZ uitvoerig ingegaan op de misdrijven die verzoeker pleegde en de daaropvolgende veroordelingen, zonder dat er op eenzelfde manier wordt ingegaan op de actuele gezinssituatie van verzoeker. Hierbij dient ten eerste te worden opgemerkt dat bij de uiteenzetting van de ernst van de feiten DVZ volledig voorbij gaat aan het gegeven dat de laatste veroordeling van verzoeker op 22 mei 2018 betrekking heeft op feiten van 2012 en dat verzoeker intussen gedurende de afgelopen 7 jaar nimmer in aanraking kwam met justitie. Dit gegeven was verweerder nochtans gekend, daar het werd opgenomen in de beslissing van het CGVS (stuk 4). Zonder enige motivering omtrent de familiale belangen van verzoeker, stelt DVZ vervolgens dat, gelet op het strafverleden van verzoeker, zijn familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. “Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde.” (stuk 1) Dit gebrek aan enige deugdelijke

motivering omtrent de gezinsbelangen van verzoeker, houdt evenwel een schending van de proportionaliteitstoetsing in het kader van artikel 8 EVRM in. In het kader van deze fair balance-toets conform artikel 8 EVRM, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (*Solomon v. Nederland* (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Verzoeker woont samen met zijn gezin, bestaande uit zijn vrouw en zijn vier kinderen, dewelke tussen de 5 en 10 jaar oud zijn. Verzoeker leerde zijn echtgenote, in België kennen. Zij heeft intussen de Belgische nationaliteit. Alle kinderen van verzoeker zijn in BELGIË geboren en hebben eveneens de Belgische nationaliteit. Bijgevolg kunnen of mogen de kinderen van verzoeker overeenkomstig artikel 3 van het Vierde Protocol bij het EVRM niet worden verwijderd van het Belgisch grondgebied. Zij zijn alhier schoollopende. Verzoeker neemt actief de vaderrol op zich en staat mede in voor de dagelijkse opvoeding van zijn kinderen. Deze manier van gezinsbeleving kan dan ook niet zomaar aan de kant geschoven worden op basis van de bewering dat verzoeker maar contact dient te houden via “moderne communicatiemiddelen” (stuk 1). De impact die de bestreden beslissing heeft op het gezinsleven wordt derhalve geminimaliseerd, waardoor er geen correcte belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM werd uitgevoerd. Immers staan de nadelen die de bestreden beslissing met zich meebrengt ten aanzien van verzoeker en zijn gezin, met name een definitieve scheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote en kinderen, niet in redelijke verhouding tot het belang om de openbare orde te beschermen, daar verzoeker sinds 2012 geen enkele feiten meer pleegde en zich ten volle inzet voor zijn werk- en gezinsleven. Een schending van artikel 74/13 Vw., artikel 8 EHRM juncto art. 3 vierde protocol EVRM en de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur staat dan ook vast. (ii) Proportionaliteitstoets inzake familie- en gezinsleven verzoeker Ten tweede blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen van verzoeker (stuk 1). Zoals hierboven vermeld, neemt verzoeker actief de vaderrol op zich en staat hij mede in voor de dagdagelijkse opvoeding van zijn kinderen. Bovendien staat hij eveneens in voor het onderhoud van zijn gezin. Tewerkgesteld als monteur in het bedrijf CNH Industrial NV, alwaar men zeer tevreden is over diens prestaties, is verzoeker immers de enige kostwinner binnen het gezin (stukken 6 en 7). De impact zal dan ook desastreus zijn als verzoeker het land dient te verlaten en zijn echtgenote alleen zal moeten instaan voor hun vier kinderen. Ook het wegvallen van een vaderfiguur, dewelke zich sinds 2012 volledig heeft toegespitst op het werk- en gezinsleven (zie supra), maakt voor alle kinderen een zware straf uit, terwijl zij volledig los staan van het strafrechtelijk verleden van hun vader en hier dan ook niet de gevolgen van mogen dragen. Echter wordt hier nergens in de bestreden beslissing gewag van gemaakt. Het valt in deze voor verzoeker (noch voor enig ander redelijk weldenkend mens) moeilijk te begrijpen hoe de belangen van de kinderen van verzoeker, zoals gewaarborgd in de artikelen 24 van het Handvest, 22bis Gw. en art. 3 IVRK (zie supra), als eerste overweging werden weerhouden ... wel in tegendeel. Alwaar verweerder aldus geen blijk geeft van een deugdelijke feitenvinding, minstens kennelijk onzorgvuldig en onredelijk te werk is gegaan bij de aflevering van dit bestreden bevel, in strijd met artikel 74/13 Vw., art. 24 van het Handvest en 22bis van de Belgische Grondwet en artikel 3 IVRK, dringt de verbreking van de bestreden beslissing zich op.”

2.2. De bestreden bijlage 13octies is genomen in uitvoering van artikel 22, §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

(...)

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

Artikel 23 van de vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing eveneens wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017. De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast.

In de memorie van toelichting werd als volgt geformuleerd:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

- de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;*
- de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;*
- het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;*
- de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;*
- de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden vermindert;*
- momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).*

De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

“– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;

– artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;

– artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;

- artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;
- artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen”. (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).

De begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”.

Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat: “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.”.

Het begrip ‘openbare orde’ veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.” De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de

omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of de nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28). Het komt de minister toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak de bevoegde minister, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen, zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij kan worden opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, §63).

De verwerende partij motiveert in voorliggende zaak als volgt waarom de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving:

“We merken bovendien op dat uw inspanningen zich in de Belgische samenleving te integreren, geen afbreuk doen aan het feit dat u sinds uw verblijf in België reeds drie maal definitief correctioneel veroordeeld werd. Op 23/04/2007 werd u door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal op heterdaad, met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven; en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, bij nacht. U werd veroordeeld voor feiten die zich afspeelden op 15/01/2007, amper een half jaar nadat u door het CGVS de vluchtelingenstatus werd toegekend. Op 09/02/2011

werd u opnieuw door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren wegens bendevoorming en poging tot diefstal met braak.

Ditmaal werd u veroordeeld voor feiten die zich afspeelden in 2010 waarbij u zich in staat van wettelijke herhaling bevond. Tot slot werd u op 22/05/2018 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met valse sleutels; en vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is. De feiten waarvoor u veroordeeld werd dateren in dit geval van de periode 2012 – 2013. Uit het vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor uw bijdrage aan een geësceneerde “tiger kidnapping” waarbij een buit van ongeveer 13 miljoen dollar buitgemaakt werd. De feiten werden door de rechtbank als bijzonder ernstig gekwalificeerd en uw betrokkenheid bij deze feiten getuigen volgens de rechtbank van een zeer verregaande normvervaging. Hieruit blijkt een gebrek aan schuldinzicht en berouw, waaruit een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt en waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.”

In het middel betwist verzoeker niet dat hij werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, noch dat hij zich bevindt in een situatie van recidive, maar hij voert aan dat zijn laatste veroordeling van 20 mei 2018 betrekking heeft op feiten uit 2012 en dat hij intussen gedurende de afgelopen zeven jaar niet in aanraking met justitie is gekomen. Hij stelt vervolgens dat niet wordt gemotiveerd waarom zijn familiale belangen ondergeschikt zouden zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. Hij wijst erop dat hij samenwoont met zijn gezin, bestaande uit zijn vrouw en zijn vier kinderen die tussen 5 en 10 jaar oud zijn, en allen van Belgische nationaliteit zijn. Verzoeker voert aan dat geen belangenafweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat evenmin rekening werd gehouden met het belang van de minderjarige kinderen. Verzoeker voert aan dat hij sedert 2012 geen feiten meer pleegde en dat hij zich sindsdien heeft gericht op zijn werk en gezinsleven. Hij voert ook aan dat het motief dat zij contact zullen moeten houden via moderne communicatiemiddelen geen correcte belangenafweging inhoudt.

Te dezen is niet betwist dat de bestreden beslissing valt onder de toepassing van artikel 8.2 van het EVRM. De bestreden beslissing is bij wet voorzien en motiveert duidelijk dat deze werd genomen met het doel de openbare veiligheid of de nationale veiligheid te beschermen.

Het EHRM heeft in zijn arrest *Boultif* de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig was in een democratische samenleving en in verhouding was tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria – die worden weergegeven in paragraaf 48 van het arrest – zijn de volgende:

- de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- de duur van het verblijf in het gastland;
- het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- de nationaliteit van alle betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming, dit zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst moeilijk maken. In de woorden van het EHRM kan sprake zijn van een ‘*certain degree of hardship*’;
- bijzondere omstandigheden, zoals medische elementen.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* volgt dat, naast de *Boultif*-criteria, ook in de belangenafweging moet worden betrokken, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak:

- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; en
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 55, 57 en 58).

Het Hof zal nagaan welke impact de verwijdering heeft op de (huwelijks)partner en de eventuele kinderen. Er wordt onderzocht of van de gezinsleden redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze het betrokken gezinslid volgen naar het land van verwijdering. Daarvoor wordt onder meer hun aanpassingsvermogen ('*adaptability*') beoordeeld (bijvoorbeeld wat betreft het aanleren van een nieuwe taal), alsook de mogelijke ernstige moeilijkheden met betrekking tot godsdienst, gezondheid, tewerkstelling, onderwijs, of andere sociale en culturele gegevens in het land waartoe de vreemdeling wordt verwijderd.

Het feit dat de verwijderingsmaatregel en het eventueel daarbij horende inreisverbod wel of niet is beperkt in de tijd, wordt eveneens in rekening gebracht. Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

Als aspecten van openbare orde dus een rol spelen in de bestreden beslissing, dan moet uit de bestreden beslissing blijken dat in de belangenafweging de zgn. '*guiding principles*' (algemene richtlijnen) uit de arresten *Boultif/Üner* werden meegenomen, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak. Het is op basis van deze criteria dat de noodzakelijkheid en proportionaliteit van de verwijdering van een vreemdeling op grond van de openbare of de nationale veiligheid dient te worden beoordeeld.

Met betrekking tot het familie- en gezinsleven van verzoeker motiveert de bestreden beslissing:

"We merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. We merken ook op dat u verklaarde verschillende, niet nader gespecificeerde in de Russische Federatie verblijvende familieleden te hebben. U bent bovendien een jongeman van 38 jaar oud, die verklaart het Tsjetsjeens en Russisch machtig te zijn en die in België beroepsopleiding genoten heeft en gedurende een zekere periode tewerkgesteld was. Gelet op uw profiel, kan er van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich opnieuw vestigt in uw land van herkomst. De ervaring, vaardigheden en kennis die u in België opdeed, kunnen door u aangewend worden om u elders te vestigen. Bovendien kunnen de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren 'nee' antwoordde. Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van enige informatie van medische aard, waardoor er bijgevolg geen indicaties zijn dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan. In de door u ingevulde vragenlijst, verklaarde u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, omdat u in uw echtgenote en kinderen in België wonen en u bij uw gezin wil blijven.

We merken op dat de door u aangehaalde argumentatie geen betrekking heeft op een mogelijke schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 maar louter beperkt zijn tot familiale redenen. Bovendien merken we op dat uw familiale situatie reeds besproken werd en dat geconcludeerd werd dat deze ondergeschikt bevonden wordt aan het vrijwaren van de openbare orde. (...)"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat de *fair balance*-toets met betrekking tot het gezinsleven en de minderjarige kinderen *in casu* bijzonder summier is. Verzoekers advocaat deelde aan de verwerende partij met een brief van 20 september 2019 mee dat verzoeker kostwinner is van het gezin waarbij verzoekers Belgische echtgenote instaat voor de vier kinderen. De bestreden beslissing beperkt zich ertoe te stellen dat: *"Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde"* en motiveert vervolgens met betrekking tot verzoekers individuele situatie. Verder motiveert de beslissing dat: *"de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren (kunnen) worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen."*

Artikel 23, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissingen tot beëindiging van verblijf, genomen op grond van artikel 22, niet enkel rekening moeten houden met het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met het land van oorsprong en met

de leeftijd, maar ook met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. Ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind.

Met het louter poneren dat het familiaal belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde, toont de verwerende partij niet aan dat zij rekening heeft gehouden met de gevolgen van de beëindigingsmaatregel voor de kinderen van verzoeker. Ook met het motief dat *“de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen”*, toont de verwerende partij niet aan dat zij rekening heeft gehouden met de gevolgen van de terugkeer van verzoeker voor zijn kinderen in België.

Waar in de nota met opmerkingen de verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing steunt op artikel 11, §3, van de vreemdelingenwet, doet dit geen afbreuk aan de hogerstaande vaststellingen. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze werd genomen op grond van artikel 22, §1, 3°, en artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Nergens in de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen op grond van artikel 11, §3, van de vreemdelingenwet. Artikel 23 van de vreemdelingenwet is aldus van toepassing op de bestreden beslissing. Waar de verwerende partij aanvoert dat wel degelijk gemotiveerd werd dat omwille van verzoekers strafrechtelijk verleden zijn familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde, beperkt zij zich tot het herhalen van het standpunt dat werd ingenomen in de bestreden beslissing. Er blijkt echter niet dat het gevaar voor de openbare orde werd afgemeten aan het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periodes, verzoekers gezinssituatie, zoals de duur van het huwelijk, alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven, de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging), de leeftijd van de kinderen, of de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming. Met het louter verwijzen naar de mogelijkheid van korte bezoeken en het bestaan van moderne communicatiemiddelen, toont de verwerende partij niet aan dat met deze elementen rekening werd gehouden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 oktober 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT